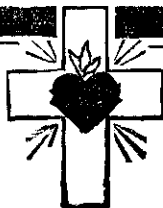

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

In ghiarele descântătorilor

Despre un Cavaler se spune, că bunul Dumnezeu l'a cercetat cu o boală grea, similară cu a lui Iov. Trupul lui era plin de bube incurabile. Era prea intrislat, că avea mare dor la viață. Doctorii îl lămu-reau, că nu este scăpare, incurând va veni moartea. Bolnavul desnădăjduit se adresa descântătorilor. Aceștia îl amăgeau și îi promiteau câte de toate, însă sănătate și viață nu-i puteau da. A auzit sârmanul, că într'un oraș mare, este un medic vestit. S'a dus deci și la acela. Răspunsul era acelaș: Trebuie să moară, pentru că organiz-mul nu multă vreme va putea revista putregiunei. Însă tot acolo i s'a mai spus, că ar fi un mijloc de însănătoșire, și anume dacă s'ar afla un copilăș nevinovat, care ar consimți, ca sângele inimei sănătoase, să fie transfuzat în corpul bolnavului. Bolnavul s'a mahnit și mai mult. În sfârșit totuși s'a aflat un prunc nevinovat, care și-a jertit viața pentru mântuirea vieții Cavalerului bolnav.

Câți nu suferim la fel sufletește, cum suferea acest Cavaler trupește?

Am dori mult, ca să negăm starea deplorabilă a sufletului nostru, s'au ba-rem, să nu-o luăm — fără de veste — în seamă! Dară

apoi, când sufletul într'o clipă de liniște se spărie, atunci și noi ne adresăm descântătorilor. Dela ei nădăjduim leac, pe seama sufletului nostru bolnav. În cursul veacurilor și chiar și azi, câți bolnavi sufletește sunt, cari își caută ajutor la descântători, la vrăjitori.

Vine unul din tagma acestora și ne aduce leacul lumii păgâne: Ți-e bolnav sufletul! Aceasta nici de cât nu trebuie să-ți tulbure liniștea". Trăește bine! Mânâncă, bea! Golește până la ultimul strop, paharul desfătărilor! Să nu te desguste, că marginea paharului voluptăților e murdară și grețoasă! Cheamă în ajutor beția, care te va ameți și nu vei simți că te doare, că-ți e bolnav sufletul.

Câți nu s'au dus la acest descântător în nădejdea, că vor primi leac pe rana arzătoare a sufletului.

Și a început chiotul, ca prin urletul dobitocesc, să se surprime oftările sufletului. Omul care voia să uite și-a luat în mâini paharul, dar avea lipsă de bani, de bani câștigați pe orice cale. Omenia, caracterul, cinstea, datorințele față de țară, de neam, de familie, liniștea acesteia, credința, nevinovăția, tine-

rețea, de multe ori toată averea proprie și a altora, s'au dus, toate le-a aruncat, numai ca să uite, să nu audă glasul conștiinței, doar aceste i-a garantat vrăjitorul.

Și apoi, la un moment dat, a și cugetat că a uitat și că îi se va vindeca astfel sufletul. A început chiar să binecuvinte pe descântător, când în tovărășia altor similari, aude propaganda diavolească: Și noi avem drept la viață, la plăcerile vieții! Aruncați-ne barem fărîmături, pentru că suntem flămânzi . . . . învăliși-ne că ni-e frig . . . . dați-ne de lucru, dați pâine, pentru că cel flămând e capabil la ori și ce!

În acest moment a început să tremure paharul desfătărilor în mâinile lui. Însă el nici acum n'a voit, să-l lepede.

Starea de amețală — ebriozitate — a devenit scopul vieții lui și încă tot nu vrea să se deștepte. Speriat observă numai că multora dintre prieteni, fără de veste le-a scăpat paharul din mâini și ei pe rând au plecat acolo, de unde nu mai este întoarcere . . . .

Însă tot nu vrea să cedeze. Cu glasul sufletului gol țipă și pretinde disperat dela vrăjitor:

Dăm amețială! Nu mă vreau deștepta, trezirea mea va fi judecata mea, condamnarea mea proprie! Descântătorul îi ride în față: Beția, narcoza, nu ține în veci! Te-ai deșteptat, nu-ți mai pot ajuta. Pleacă și tu pe urma celorlalți, însă fii Lazar, la masa fericitilor în veci. S'au sfârșit cășletegile. Osînda ta este deșteptarea ta și că trebuie să vezi, că acela, dela care ai cerut leac, în loc ca să te vindece și să te liniștească te-a amăgit numai, ca și cu atîta mai amară să-ți fie deșteptarea. Fiindcă eu nu sunt doctorul sufletelor, — eu am fost numai un descântător.

* * *

Vom prezenta un al doilea specimen, din tagma descântătorilor; acest fel e mai delicat ca și cel dintâiu, însă nici acesta nu e alt ceva, decât un — descântător.

Acesta își pune ochelarii marelui cărturar, îmbracă roba filosofului și cu o reclamă zgomotoasă, — făcută prin graiu viu, în deosebi însă prin presa, — vestește: Doară ți e bolnav sufletul? Să nu te agite nici Dumnezeu, nici religia! Dumnezeu nu are ce să spună omului modern. Omul modern e de calibru mare, nu are

vreme ca să se ocupe cu lucruri mărunte. Viața de azi repede trece pe lângă Dumnezeu. Și atunci când îi pune porunci, ca să biciuiască pe cei fricoși ca și pruncii, chiar și atunci, când cu blândeță bunăvoință îl netezește, ca să liniștească nervii bolnavi și arunca, când amenință că va pretinde dare de seamă dela rezvrățitorii—viața trece pe lângă El. Pentru ce l-ai vrei observa, chiar numai tu pe El! Să fii genial, fii superior, păstrează tradițiunile, nu te revolta, nu te opune fățiș, — fii numai în mod elegant — indiferent, față de acela, care poate că numai în urma creșterii greșite, ce a primit în vremea copilăriei, mai este încă credincios. Iar când vei închide ochii, — și instrumentul cel fin, ce o numim: inimă, va înceta să bată, nici atunci să nu te enerveze întrebarea, că: ce va mai fi după aceea? Ce să fie? S'a pus punct la sfârșitul propoziției vieții tale. Că oare aceasta propoziție are vre'un înțeles sau nu, — ce te interesează aceasta de vreme ce tu nu vei mai fi?

— Doamne, Dumnezeule, câți oare nu s'au refugiat și la acest descântător cu sufletul lor bolnav? Și câți oare s'au prezentat în fața Supremului Judecător, pentru dare de seamă cu parolă falsă, până când vre unul scăpat din ghiarele acestor descântători și i-a revenit mintea? Ei bine, voi m'ați învățat ca să trec îngâmfat pe lângă Dumnezeu, ca să mă impac cu ideea, că după moarte nu mai urmează nimica.... însă ce va fi atunci, dacă Dumnezeu nu pentru aceea a creat inima la urmă să o calce,

ca pe un vierme? Ce va fi atunci, dacă Dumnezeu nu pentru aceea m'a chemat la ființă, ca apoi, înt'ozii, după ce mi-au astupat gura cu pământ, să liu masă bogată, pe seama viermilor? Chiar dacă nu se sfârșește viața mea de fluture, dar dacă am să dau de fapt seamă despre ea, dar dacă trăiește acela, care va cere dare de seamă, dar dacă... dar dacă, ar fi fost aievea numai un un descântător acela, care a voit ca el să vindece sufletul meu bolnav?!!!... Tu samsar de suflete: fă ca să dispară aceste multe „dar dacă“, constrânge mintea mea, să nu analizeze, să nu cerceteze temeinic aceste multe întrebări foarte îngrijorătoare, și atunci se va liniști sufletul meu. Însă până când va rămânea un singur: „dar dacă“ ori „și dacă“ fără de răspaus în inima mea, până atunci tot rămâi descântătorul a celor, cari nu știu socoli, precum și al celor, cari nu au curajul ca să se gândească.

* * *

Vă prezintăm încă un descântător dintre cei mulți.

E bolnav sufletul tău? Te întreabă și acesta. Te temi de Dumnezeul poruncitor, care te amenință cu pedepse? Vedeți așa sunteți voi. Vă faceți un chip desfigurat din Dumnezeul vostru. Mie nu mi-ar trebui un Dumnezeu, care cu cuvinte aspre poruncește! Pentru ce desemnați pe fața lui Dumnezeu numai aspre și rigide trăsături, pretinzând numai dare de seamă? Pentru ce cugelați oare, că drumul vieții de la leagăn și până la mormânt e sădit numai cu prajini opritoare? Nu El a zis oare că nu e Împărat ci Tată? Nu el a zis, că

n'a venit să frângă trestia? Oare nu El v'a chemat la inima sa, ca să vă puteți odihni acolo? Nu El va spus, că e infinit, de bun și milostiv? Care iartă și în ultima clipită?

Câți nu au crezut acestui descântător, cu vorbe dulci?

Pentru ce nu se află un binevoitor, care să strige în urechile acestor sârmani amăgiți: E drept și adevărat că Dumnezeu nu e Împărat, ci Tată, însă de tată ascultă copilul bun, Dumnezeu e bun, însă e și drept! Dumnezeu nu frânge trestia slabă, nu stânge candela rău arzătoare, până când eu nu vreau. Dumneze mă strânge la inimă, dacă nu mă trag eu de cătră El. Dumnezeu e milostiv, însă numai până când ingenunchiez în fața Lui, cerând iertare. Dară dacă nu mai pot întinde cu umilință mâinile mele spre El, dacă mi se închid ochii și nu mai pot deplânge viața mea, dacă mi amuțesc buzele și nu pot să cer iertare, dacă mi amorțește mâna și nu mi pot bate pieptul, căindu-mă: atunci să nu mai aștept pe Dumnezeul cel bun, milostiv și iubitor. El rămâne și atunci ceea ce este și vine, ca Dumnezeul dreptății cerând seamă până la ultimul talant.

...Iar omul, amăgit de descântători, stă acolo singur cu sufletul său bolnav, întocmai ca și cavalerul cu trupul său putregios și din inima lui involuntar

isbucnește plângerea căutând, vrând nevrând pe Dumnezeu: Cine mi va ajuta? Cine mi va mai arăta drumul în acest haos al vieții? Cine va mai da credință, celui desperat? Cine îi va da încredere, celui necredzător? Cine va așeza pe Lazarul vieții la masa lui? Cine va aprinde candela și în noaptea întunecată a sufletelor necredincioase jeratecul? Cine mi va răspunde la multele mele întrebări: „Dar dacă“ — „și dacă?“ Cine va ridica pe cel căzut? Cine va ierta pe cel necredincios? Cine va imblânzi pe cel îngâmfat? Cine va constrânge pe genunchi pe rebelul perfid? Cine va netezi inima mea zdrobită, căznilă, înșclată și răcită? Cine va vindeca sufletul meu bolnav? Oftez și eu ca și Cavalerul —: Găsi-se-va copilăș nevinovat, care și-ar păstra sângele, ca să ne mântuiască?

De ce sunt bune aceste multe vaiete dureroase și tânguiri? Acel copilăș nevinovat de mult s'a născut, într'o noapte rece de Crăciun. Transfuziunea sângelui creștinesc deja de mult s'a început pe Crucea Golgotei. Vindecarea sufletului se continuă în scaunele de mărturisire, transfuziunea sângelui creștinesc, vindecător de suflete, în continu se repetă în sfânta Cuminecare.

Ti-e rău bolnav sufletul? Mergi la Hristos, — El nu e descântător.

Traducere.

Omul misterios

În situații neobișnuite, grele și tragice, se deschid încăperile tainice ale inimii, se ridică valul des care acoperă sufletul omenesc și înaintea observatorului calm apare: omul. Acest

om nu seamănă cu cel ce a fost în ajun. Este destul o surpriză ca omul căruia îi place să se numească inteligent, să-și piardă toate dovezile inteligenței lui. Iar când îl ajung încercări,

IMPREUNA CU BISERICA

dureri și necazuri, din orgolios devine umil, din curajos laș, sau poate din omul cenușiu erou, din slab tare, din rău bun.

Ori cum să fie, sufletul omului e plin de taină și este necesar o zguduire puternică, să se arate așa cum e: fără decoruri, minciuni și vanitate. Și așa de neașteptate și necrezute sunt manifestările omului adevărat! Asasinul fioros care în temniță îngrijește o floare, călătorii vaporului care se cufundă luptând contra ai lor și aruncându-i în mare să-și câștige ei loc în luntrea de salvare, soldații care mor pentru țara lor, acela care vrând să înconjoare mâna predepsitoare a dreptății calomniează pe un nevinovat, călugării și savanții care își jertesc viața în serviciul unei idei, toți dovedesc că înlăuntrul omului cunoscut de noi există o persoană misterioasă, necunoscută de nimeni. Acest om misterios de multe ori acționează chiar contrar omului știut de noi, verificând că nimeni nu este desăvârșit bun sau rău.

Omule ești cea mai mare problemă a universului. Cine te va deslega?

Dr. Klug profesorul teologiei din Passau foarte nimerit spune în cartea lui „Lucruri veșnice. Căi veșnice. Izvoare veșnice”.

„Omule — enigmă! Nu te desleagă decât acela care vorbește așa: În interiorul tău locuiesc două suflete. Nu te desleagă decât acela, care îți spune realitatea, că ești rege și cerșitor; bogat și sărac; darnic și dornic de ajutorare; bași la poarta cerului și rămâi în noroi; pasăre avântându-se liber și verme târându-se în praf; sfânt și nebun; armonie și desarmonie într-o persoană. Acela te desleagă, care știe că la începutul începutului n'ai fost atare. Că neamul tău străbun provine dela Dumnezeu. Că ar fi trebuit să devii mai mult decât om, supra om în înțelesul cuvântului. Ar fi trebuit să fii fără păcat binecuvântat de Dumnezeu. Acesta a fost planul lui Dumnezeu relativ la tine. N'ar fi trebuit să cunoști lupta, durerea și oboseala, ai fi fost în trup și suflet nemuritor. Însă azi nu mai ești acela. Străbunul tău ți-a decis soarta. Conform voinții lui n'ai devenit

„Ieșit-a sămănătorul să sãmene sãmânța sa; și când a sãmănat, una a căzut lângă cale și s'a călcat și paserile ceriului o au mâncat.

Iară alta a căzut pe piatră și dacă a răsărit, s'a uscat pentrucă nu avea umezeală.

Și alta a căzut în spini și c.escând spinii, o au înneecat.

Iară alta a căzut pe pământ bun și crescând, a făcut rod cu sutele. Acestea zicând a strigat: „cel ce are urechi de auzit, să auză”.

Și l'au întreat ucenicii lui zicând: „ce este pilda aceasta?”

Iară el a zis: „vouă vă este dat a ști tainele împărăției lui Dumnezeu; iară celorlalți în

pilde, ca văzând să nu văză și auzind se nu înțeleagă.

Iară pilda aceasta este: sãmânța este cuvântul lui Dumnezeu.

Cea de lângă cale este cei ce aud; însă după aceea vine diavolul și ia cuvântul dela inima lor, ca nu cumva să se mântuiască.

Iară cea de pe piatră sunt cari, când aud, cu bucurie primesc cuvântul și aceștia rădăcină nu au, ci cred până a o vreme și în vreme de ispită se lapădă.

Iară cea ce a căzut în spini, aceștia sunt cari aud: ci cu bogățiile și cu grijile și cu plăcerile vieții umblând, se inneacă și nu rodesc desăvârșit.

Iară cea din pământ bun sunt cari cu inimă bună și curată auzind cuvântul, îl țin și fac rod întru răbdare.

Luca 8, 5—15

Rătăciții

„După o amuțire de peste 200 ani, clopotele Episcopiei Ortodoxe din Maramureș vor chema de nou la dreaptă credință pe cei rătăciți”.

Aceste cuvinte tipărite pe „Invitarea la Prasniciul Creștinesc al sfințirii clopotelor viitoare catedrale ortodoxe”, au format mai dăunezi subiectul unei animate discuții într'un grup de intelectuali români, uniți și ortodocși, deopotrivă de aferați pentru epitetul de „rătăciți”.

Din discuție s'au desprins o seamă de păreri interesante, pe cari le redau mai jos, lăsând comentariul convenit în sarcina cititorilor.

Dl. A.: „Cuvântul rătăcit nu mă supără, pentrucă nu mi se potrivește. Eu am rămas roman prin esență, atât prin sânge cât și prin credință, așa cum erau

supraom, dar numai om simplu, om natural, nimic altceva. Ești numai om, altceva nimic. Si să fii om înseamnă să lupți totdeauna.

Lupți,—pentru ce? Ca să fii ierăși ce ar fi trebuit să fii, conform gândului etern dumnezeiesc: om ridicat asupra naturii. Enigmă deslegată, armonie fără desarmonie.

Enigma ta numai acela o

pe vremuri strămoșii noștri până'n anul 1054. M'a scandalizat însă faptul, că deodată cu invitația ce mi s'a făcut, s'a încercat să se educă și o jignire credinței religioase, pe care o mărturisesc cu mândrie și din convingere”.

Dl. B.: „Dacă-i vorbă de jignire, aceasta nu putea să vizeze decât pe ortodocșii. Destinația specială a clopotelor este aceea de a chema la rugă pe credincioșii confesiunii în proprietatea căreia se află clopotele respective. În cazul de față, fiind vorba de clopotele bisericii ortodoxe, cari au să cheme la rugă pe credincioșii

desleagă, care te conduce acolo unde se aude cuvântul:

În adâncime, sub invelis necunoscut se ascunde aceea ce ne încâtușează pe noi: vulgaritatea.

Omule — enigmă, pe tine numai una te poate deslega: credința creștină”.

Și așa este.

Irina Berinde

ortodocși, înseamnă că noi ortodocșii suntem cei rătăciți”.

Dl. C.: „Nu văd nici un motiv de supărare. Episcopia aranjează un praznic în cadre strict confesionale, unde se poate permite întrebunțarea cuvântului rătăcit la adresa celor de alte credințe; doar și uniții — fie zis fără supărare — în dogmaticile lor, consideră pe ortodocși de eretici și de schismatici. Singura greșeală ar fi doar aceea, că nu s'a ales titlul de „Anunț” sau de „Aviz”, în loc de „Invitare”; cel puțin pentru anunțurile trimise persoanelor neortodoxe”.

Dl. D.: „Eu ca român ortodox nu pot să aprob nici un fel de fricțiune între cele două confesiuni românești. Ambele își au deopotrivă merite și roșturi românești, încât orice atențat la existența lor constituie o crimă națională. Noi cari cunoaștem puțină istorie, știm, că unirea cu Roma din 1700 a scăpat neamul nostru de calvinizare și de maghiarizare și că dacă maramureșenii ar fi urmat pe Iosif Stoica, care se intitula: „Episcop ortodox al Maramureșului, Erarh Stavropighiei Constantinopolitane și administrator al Mitropoliei Bălgradului din Ardeal”, — și s'ar fi unit cu calvinii, în 1918 n'am mai fi găsit nici un picior de român

pe aceste plaiuri. Biserica unită a Maramureșului a fost singura ocrotitoare a neamului românesc, ea l-a conservat curat de orice influențe străine, iar în decursul ultimelor două veacuri și mai bine, a dat dovadă de atâta viață și putere apostolească, încât prezența unei alte biserici românești în Maramureș devenise oricând superfluă.

Di. E.: „Trăim vremuri grele cari nu permit nici un fel de sciziune între frați. Trebuie să profităm de toate ocaziile binevenite, chiar și de praznicile confesiunilor românești, pentru

a face din ele ocazii de apropiere unii de alții, și praznice de armonie sufletească și de manifestare a spiritului de unitate și de solidaritate națională. Confesionalizmul să rămână numai între zidurile seminarilor și a revistelor de specialitate teologică. Aceasta fiind părerea tuturor bunilor români, am impresia, că greșeala regretabilă pe care o discutăm, nu s'a putut comite decât din partea unei persoane neautorizate și cu vederi strimbe, care mei crede că ortodoxia reprezintă totalitatea intereselor românești”.

Prof. Dr. Filipașcu

Cu 500 kilometri mai aproape

Intrând Rusia în război a înfrânt Polonia catolică.

Guvernul sovietic ateist—care nu crede că este Dumnezeu,— a dat soldaților așa numite „Zece porunci” cu următorul text:

1. Nu uita, că nu este Dumnezeu, care te-ar putea apăra de glonțul inamicului.

2. În timp de pace, ca și în război, trebuie să fii integral și de a totului ateist; nu uita, că moartea ta poate să aducă liberarea alor 100 de milioane de oameni.

3. Fiecare biserică, sinagogă sau casă de rugăciune, poate să fie cuibul inamicului tău.

4. Nici cea mai mică compătimire, față de inamicii ateismului.

5. Poartă grijă, nu cumva camaradul tău, — nici chiar în situație amenințătoare, — să se folosească de ajutorul vre-unui preot.

6. Orice încercare, care ar tinde la jefuirea unei biserici, sinagogă sau casă de rugăciune, trebuie reprimată cu arme, pentru că acestea trebuie să fie susținute ca monumente istorice, ale vremurilor trecute.

7. Să rămâi în război ateist și încearcă a câștiga pe inamicii tăi pentru ateism.

8. După terminarea războiului, lumea întreagă va fi ateistă.

9. Uniunea Sovietelor va rămâne totdeauna apărătoarea mișcării ateismului internațional.

10. Ateismul va rămâne și va fi biruitor.

Să mai comentăm?

Un înger...

Un înger îmi trimite, Doamne,
cu ochii dulci, cu aripi mici,
să-mi spună ca într'o poveste
de vremea când umblai pe-aici

Speranțe noi să-mi toarne'n suflet
și gânduri fără vre-un păcat
căci rătăcit-am, Doamne calea,
și patimi ochii mi-au legat.

Să-mi spună el vrerile Tale
și rostu'n lumea mea de-aici,
să nu mai dibuesc în besnă
sub ne'nduratul vremii bici;

De sunt pribeag în lumea-aceasta
și pripășit fără vre-un țel
un înger mic trimite-mi Doamne,
cărarea să mi-o arate el.

Emil Al. Micle

Papii și fotografia

Acum 100 de ani când s'a descoperit fotografia, profesorul de filosofie și muzică, italianul Giuseppe Felici, a devenit cel mai mare admirator al acelei descoperiri. În anul 1863, Felici a fost numit profesor la Roma însă cea mai mare grijă a acordat-o „sportului” lui favorit. N'a fost greu ca să fie convins să-și lase meseria de profesor și să deschidă un atelier de fotografie, primul atelier de fotografie dela Roma. Aceasta a avut loc în anul 1865. În atelierul lui de pe Via Ripetta 70, veneau la început numai soldații papali, de pe urma cărora nu putea să se îmbogățească. Domnii mari, în special marii demnitari ai bisericii, nu vroiau să se lase fotografiati.

Dar întreprinzătorul Felici a bănuț că ei n'ar refuza să se fotografieze dacă se va fotografia mai întâi Papa Pius IX. A făcut tot ce i-a stat în putință și a reușit să obțină prima fotografie a Papei Pius IX.

Urmasul lui Pius al IX-lea

papa Leo XIII avea o mare versiune împotriva fotografiei ca mijloc de publicitate și în cursul lungii lui guvernări (1878—1903) a fost fotografiat numai de 3 ori.

Pe prima fotografie îl vedem în camera sa de lucru, în a doua în timpul unui serviciu religios în biserica Sf. Petru cu tiara pe cap, într'a treia pe patul de moarte.

Papa Pius al X-lea a fost fotografiat de câteva ori, ultima dată cu trei zile înainte morții.

Papa Benedict XV, a fost fotografiat de acum destul de des iar Papa Pius XI-lea, a cărui dragoste pentru descoperirile moderne ale științei era îndejuns de cunoscută, a fost fotografiat de nenumărate ori, ultima dată pe patul de moarte, la 10 Februarie 1939.

Figura părintească a Papei Pius XI-lea rămâne păstrată urmașilor în numeroasele documente ale activității lui apostolice.

Opera Sfântului Părinte Papa Pius XII pentru ajutorarea refugiaților polonezi din România

Sfântul Părinte Papa Piu al XII-lea a dispus înființarea operei de caritate creștinească față de refugiații polonezi, în toată lumea, cu ajutorul și patronajul ierarhiei bisericești.

În România a fost imputernicit în mod special Ex. Sa Msgr. Cortesi Nunțiu Apostolic pentru Polonia, împreună cu Ex. Sa Msgr. Andrea Cassulo, Nunțiu Apostolic în România, și Ex. Sa Msgr. Alexandru Th. Cisar, Arhiepiscopul și Mitropolitul romano-catolic de București.

Primele ajutoare

Din prima clipă a sosirii unui număr neașteptat de refugiați polonezi pe teritoriul ospitalier al țării noastre, opera pontificală de ajutor și-a concentrat activitatea la Cernăuți, sub directa conducere a Ex. Sale Msgr. Cortesi, secondat de toate parohiile, organizațiile și instituturile catolice.

S'au distribuit pentru medicamente și material sanitar de prima urgență, lei 400 000, cuprinzând și ajutoarele pentru hrană și îmbrăcăminte, în afară de ajutoarele date de particulari.

Sfințire de biserică

În ziua de 22 Oct. 1939, Duminecă, va avea loc sfințirea bisericii, casei parohiale și clopotelor din Iapa. Biserica restaurată, casa nouă parohială și clopotele cumpărate din banii adunați cu osteneala părintelui Iuliu Ardelean, sunt imbold pentru credincioșii din Iapa pentru o sănătoasă reînvioreare sufletească. Preoții, cari vor participa la aceste solemnități, sunt rugați a aduce odăjdii.